

רע"פ 8596/17 - שאדי מוחা�مید נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8596/17

כבוד השופט י' אלרון

לפני:

שאדי מוחা�מید

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחויז בחיפה בעפ"ת 42716-08-17 (השופט י' ליפשיץ), בגדרו נדחה פסק הדין של בית המשפט לתעבורה בחדרה בתיק פל"א 2407-07-17

עו"ד ש. בלומנפלד

בשם המבקש:

עו"ד אריה פטר

בשם המשיבת:

החלטה

- בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחויז בחיפה בעפ"ת 42716-08-17 (השופט י' ליפשיץ), אשר דחה ערעור שהגיש המבקש על פסק הדין של בית המשפט השלום לתעבורה בחדרה (פל"א 2407-07-17 השופט א' אחטר).

עמוד 1

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום המחייב לערעור ששל נהייה בזמן פסילה, נהיגת לא רישון נהיגת עם כוזב, נהיגת ללא ביטוח ונהייה בקלות ראש. במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, הרשייע בית משפט השלום את המבוקש על-פי הודהתו, וגורר עליו את העונשים המוסכמים במסגרת ההסדר: עונש מאסר בפועל למשך 14 חודשים, תוך הפעלת שני עונשי מאסר על תנאי בני 8 חודשים שהיו תלוים נגדו, בחופף; מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, כשהתנאי עמדו בתוקפו 3 שנים; פסילת רישון נהיגת לתקופה של 4 שנים ופסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים; קנס בסך 3,000 ש"ח; השבתת רכב למשך 120 ימים.

3. המבוקש ערער על פסק הדיון של בית משפט השלום. במסגרת הערעור, טען המבוקש כי הודהתו בעובדות כתוב האישום ניתנה שלא מתייחס לבירהה של האישומים לפיהם הועמד לדין, ובמבייל להבין את ממשמעות ההודהה והשלכותיה. כמו כן, טען כי במהלך ההתקדמות, לא קיימו הוראות סעיף 143 לחוק סדר הדיון הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), המתייחסות חובת החקירה כתוב האישום עם פתיחת ההליך. לצד זאת, טען המבוקש כי שגה בית המשפט בכך שמנעה מלהתיחס לעובדה כי חומר החקירה לא הועתק על-ידי בא-כוcho. בקשר לכך, נטען לקיומה של חובה המוטלת על התקביעה לצין עובדה זו לפני בית המשפט קודם להציג הסדר טיעון.

4. בפסק דין סדרו ומונמק, לאחר שקבל תצהירים מטעם המבוקש ואביו, בהם פרשו את טעונותיהם העובדות הטעומות בגרסת המבוקש דלעיל, קבע בית המשפט המחייב כי דין הערעור להידחות. אמנם, בית המשפט המחייב מצא כי נפל פגם מסוים בהליך החקירה - בכך שה מבוקש עצמו לא אישר את דבריו סגנרו עם פתיחת ההליך לפיהם כתוב האישום הוקרה לו. עם זאת, נקבע כי "עווצמתו" של הפגם האמור אינה רבה, שכן המבוקש נטל חלק פעיל בהמשך הדינאים בעניינו, בהם פורטו תנאי הסדר הטיעון, ואף הודה בעביבורות בהן הוואם. גם טענותיו של המבוקש הנוגעות להעתיקת חומר החקירה - נדחו. בקשר לכך, נקבע כי העתקת חומר החקירה אינה בגדר חובה, ובנסיבות העניין לא נמצא טעם לפגם בפעולתו של הסגנור.

5. במסגרת הבקשה למתן רשות לערער, שב המבוקש וטוען כי עניינו מעלה סוגיות עקרוניות בעלות משקל לדין - הן בונגע למשמעותה של חובת החקירה בבית המשפט, כפי הוראות סעיף 143 לחוק, והן בונגע לחובה העתקת חומר החקירה על-ידי הסגנור בטרם הודהת הנאים. לשיטת המבוקש, קבלת הרשות לערער ומתן האפשרות לחזור בו מהodiumתו, מוצדקת בנסיבות העניין ותאפשר לו להעלות טענות הגנה מועלות, אשר מנوع היה מלהעלות עד כה.

6. המשיבה דוחה את טענות המבוקש. לשיטתה, טענות אלה נדומו ונדחו לגוף במסגרת הערעור, ואין מဂלות גם משמעותו היורד לשורשו של ההליך, המצדיק מתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות. רשות לערעור שני תינתן בזמנים, למעט חריגים שנקבעו בפסקה - מקום בו מעוררת הבקשה שאליה עקרונית, החורגת מעניינו של המבוקש, כאשר ניכר חשש ממשי לטענות מהותית שנפלה בפסק הדיון, או לעיוות דין שייגרם למבוקש. לא מצאת כי עלה בידי המבוקש להראות קיומם של חריגים אלה.

8. אין חולק כי נפל פגם מסוים בקיומה של הפרוצדורה הדינונית כהרכתה, כאשר לא ניתן אישורו של המבוקש לדבריו בא-כוcho לפיהם הוקראו למרשו סעיפוי האישום, וכי הבין את תוכנם, כהוראות החוק. עם זאת, לא בכל פגם יש לראות ממשום עיוות דין, ולא כל חשש לכשלים שנפלו במהלך הדיון מצדיק מתן רשות ערעור. בעניין שלפנינו, אני סבור כי הפגם האמור מצא את תיקונו, עם הודהת המבוקש בעובדות כתוב האישום במסגרת הדיון מיום 16.7.2017, ובהתאם

למסקנות בית המשפט המחויזי בעניין זה. דבריו אלה של המבוקש, מחזקים את הטענה לפניה המבוקש היה מודע היבט לפרטיו האישוניים נגדו, לטיבם ומהותם, וכן לאחריות הודהותו בהם, בכלל זאת עונש מסר בפועל.

9. באופן דומה, אין בידי לקבל את טענות המבוקש לקיומו של "מחדר משמעותי" בא-העתיקת חומריה החקירה בעניינו, בטרם הודיעתו במסגרת הסדר טיעון. כפי שציין בית המשפט המחויזי, העתקת חומריה החקירה איננה חובה המוטלת על הסגנור, אלא אפשרות בלבד, גם אם אפשרות מועדףת ורצויה. בהחלט תיתכן הגנה מיטבית לנאים גם מבלי שייעתק תיק החקירה – במלואו או בחלקו. בעניין שלפנינו, נבחנה שאלה זו לעומק על-ידי בית המשפט המחויזי, אשר קיבל את דבריו בא-כווילו של המבוקש לפיהם עיין בחומריה החקירה בשתי הזרmansיות שונות, אחת מהן באופן יסודי וממושך, בטרם המליך לקובחו לבוא בהתאם טיעון. על כן, נראה כי גם בעניין זה לא נפל פגם משמעותי בהגנתו של המבוקש המצדיק התערבות בית משפט זה.

10. אשר על כן, הבקשה נדחתה בזאת.

ניתנה היום, כ"ז בכסלו התשע"ח (14.12.2017).

שיפט